

Arrest

nr. 264 956 van 6 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 april 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het

verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Bosnië-Herzegovina aangewezen als veilig land van herkomst.

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn moeder, mevrouw B. C., in het kader van haar verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake zijn moeder (zaak met nummer 260.021) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 april 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Bosnië-Herzegovina aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar kwetsbaarheid en de psychologische problemen waaraan zij lijdt, en waar zij stelt zich geblokkeerd te voelen en veel te vergeten, uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Er wordt vastgesteld: "Uit uw verklaringen en de door u neergelegde doktersattesten, blijkt immers dat uw psychologische toestand fragiel is en dat u last heeft van slapeloosheid en vermoeidheid. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er zowel bij de vraagstelling als bij de beoordeling van de elementen in uw dossier rekening gehouden met uw psychologische toestand. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen." Verzoekster brengt geen elementen aan die aantonen dat andere maatregelen nodig of nuttig waren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar Roma-afkomst, uiteenzet niet naar school te zijn geweest en niet te kunnen lezen of schrijven merkt de Raad nog op dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat iedere verzoeker zich tijdens de gehoren blootstelt aan een zekere vorm van stress. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt, noch dat de beperkte scholingsgraad dit zou verhinderd hebben of dat zij nood had aan andere specifieke steunmaatregelen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. Verzoekster geef in haar verzoekschrift een uiteenzetting van haar vrees en de feiten die naar haar mening door het Commissariaat-generaal niet worden betwist. Zij meent tevens dat er geen twijfel bestaat dat haar echtgenoot haar zal vinden als ze terugkeert naar Bosnië en zij verwijst naar zijn psychiatrische problematiek. De Raad benadrukt echter samen met de commissaris-generaal dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast dat verzoekster in gebreke blijft. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoekster voor haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of, in het geval van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "U stelde dan wel dat de politie in Bosnië-Herzegovina u niet zou kunnen helpen (CGVS p. 7, 19), dat de politie in Bosnië-Herzegovina niet werkt zoals in Europa en dat in Bosnië-Herzegovina een man met zijn echtgenote mag doen wat hij wil (CGVS p. 19), deze stellingen kan u niet hard maken. Verschillende elementen in uw verklaringen wijzen immers op een degelijk optreden van de politie. Zo pakte de politie van Kakanje uw echtgenoot verschillende malen op (CGVS p. 14). U werd onder politiebegeleiding naar de woning van uw zus gebracht (CGVS p. 12). Wanneer u zich tekort gedaan voelde door de politie van Kakanje, ging u naar de politie van Zenica. Daar werd u verder begeleid en naar het vluchthuis Medica gebracht (CGVS p. 12, 14). Nadien hebben de mensen van het vluchthuis opnieuw contact opgenomen met de politie van Kakanje op klacht in te dienen tegen uw echtgenoot (CGVS p. 15). U weet niet of er nadien een onderzoek gestart is tegen uw man en heeft hier evenmin nog naar geïnformeerd in het vluchthuis (ibidem). Nadat u op vrijwillige basis het centrum vroegtijdig verliet en introk bij uw zus, bent u bij de sociale dienst gegaan, waar er gesproken werd van

een contactverbod voor uw echtgenoot. U weet evenwel niet of dit verbod er effectief gekomen is en heeft hier niet verder naar geïnformeerd (CGVS p. 16-17, 19). Wel dient opgemerkt te worden dat, bij de eenmalige poging van uw echtgenoot om u te benaderen in periode na uw verblijf in het vluchthuis en voor uw vertrek naar Frankrijk, hij meteen afdroop toen uw zus dreigde de politie erbij te halen (CGVS p. 16). Uw bewering dat de politie in Kakanje u niet geholpen heeft omdat uw schoonfamilie ze omkocht (CGVS p. 17), is in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook niet ernstig. Daarenboven kan u deze bewering niet concretiseren en baseert u dit louter op het feit dat uw schoonfamilie van in het begin tegen jullie relatie was (ibidem). Tot slot kan nog gewezen worden op het feit dat, hoewel volgens de beschikbare informatie in Bosnië kosteloze rechtsbijstand voorhanden is, u nooit beroep deed op een advocaat om uw mogelijkheden te bekijken (CGVS p. 16). Wat betreft uw verklaring geen vertrouwen te hebben in de Bosnische politie in verband met het vertrek van uw dochter naar Duitsland (CGVS p. 7), dient verder opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal daaromtrent evenmin inziet in welk opzicht de politie tekort geschoten heeft. De politie heeft immers na melding van haar ontvoering haar opgespoord en naar een jongerentehuis gebracht (CGVS p. 7). Dat u uiteindelijk een formulier ondertekende waarin toestemming gegeven werd om uw dochter naar Duitsland te laten vertrekken (ibidem), kan bezwaarlijk onderschrijven dat de Bosnische autoriteiten tekortschoten betreffende de bescherming van uw dochter. Al bovenstaande in acht genomen, dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen objectieve redenen zijn om aan te nemen dat de politie van Kakanje niet naar behoren optrad, en dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u bij verschillende beschermingsmodaliteiten, met name de politie van Zenica, het vluchthuis Medica, en de sociale dienst, terecht kon met uw problematiek."

Door in haar verzoekschrift te betogen dat haar bijzonder profiel, dat zij omschrijft als een zeer kwetsbare, analfabete vrouw zonder financiële middelen van Roma-afkomst, niet werd onderzocht of in aanmerking werd genomen om te beoordelen of zij in de praktijk door de nationale autoriteiten zou kunnen worden beschermd, gaat zij voorbij aan en slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat zij reeds gebruik kon maken van verschillende beschermingsmodaliteiten. Zij geeft haar visie op het vastgestelde geïllustreerd met citaten uit haar verklaringen en zij tracht haar gebrek aan interesse in de opvolging van de klacht en het gebrek aan raadplegen van een pro deo advocaat te verschonen, evenals de ondernomen acties te minimaliseren waarin zij niet slaagt. Door telkenmale te pogen de ondernomen acties als onvoldoende of als eenmalig feit te bestempelen, de beschermingsmogelijkheden tegen huiselijk geweld op algemene wijze te bekritisieren waarbij zij dit kracht tracht bij te zetten door te verwijzen naar haar profiel en (Roma-)afkomst, kan verzoekster niet overtuigen, noch de vaststellingen in een ander daglicht stellen. Hierdoor slaagt zij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal onderuit te halen.

Verzoekster neemt doorheen haar betoog de beschermingsmogelijkheden in Bosnië-Herzegovina op de korrel, doch zij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de politie en andere (hulp)organisaties in Bosnië-Herzegovina. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoeksters verklaringen, de ondernomen acties en de door haar voorgelegde documenten. Evenmin kan zij zich verschuilen achter haar status als vrouw, haar Roma-afkomst, haar sociaal-economische situatie en het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten. De Raad wijst er in dit kader eveneens op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster voert een algemeen betoog met verwijzingen naar haar verklaringen zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Wat dit betreft en eveneens voor het overige, volstaat een loutere verwijzing naar en het voegen van algemene rapporten en artikelen aan haar verzoekschrift niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft

individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster komt dan ook niet verder dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de motieven in een poging de ondernomen acties als onvoldoende te laten aanzien of in een ander daglicht te stellen. Haar betoog werpt echter geen ander licht op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat zij wel degelijk beroep kon doen op de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina en dat deze wel degelijk actie ondernamen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn, en dat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad wijst tevens op de motieven van de commissaris-generaal waarin hij op goede gronden vaststelt: "Aangaande uw vrees bij een terugkeer naar Bosnië geen huis te hebben en niet voor eeuwig bij uw vader of zus te kunnen verblijven (CGVS p. 17), dient opgemerkt te worden dat dit een motief van louter socio-economische aard is dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden, zelfs toen u met uw echtgenoot samenwoonde, afhankelijk was van uw familieleden voor huisvesting: u verbleef namelijk in de woning van uw dochter S. (CGVS p. 15). Ook nadat u uw echtgenoot verlaten had, kon u terecht bij uw zus Z. (CGVS p. 16) en uw dochter A. (CGVS p. 8). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u bij een terugkeer niet opnieuw op dergelijke steun van uw familie zou kunnen rekenen." Waar verzoekster doorheen haar betoog in haar verzoekschrift wederom en slechts op algemene wijze verwijst naar haar financiële en sociaal-economische toestand, slaagt zij er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: "Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u aanhaalde in het verleden problemen te hebben gehad met uw schoonfamilie vanwege het gemengde huwelijk van u en uw echtgenoot (CGVS p. 20). U haalde deze feiten evenwel niet spontaan aan in het kader van uw huidig verzoek. Deze feiten werden luidens uw verklaringen reeds beoordeeld door de Duitse, Zwitserse en de Franse asielautoriteiten zonder te leiden tot een beschermingsstatuut (CGVS p. 8-9). Er zijn geen redenen om in onderhavig verzoek tot een andere vaststelling te komen. Gevraagd de specifieke feiten de beschrijven, bleek dat het slechts ging om pesterijen van uw grootvader ten opzichte van uw kinderen: hij spoorde andere kinderen aan hen uit te schelden en gaf ze geen snoep (CGVS p. 20). Ofschoon deze feiten laakbaar zijn, zijn deze allerminst voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande uw bewering dat uw echtgenoot verschillende keren door de politie werd meegenomen en geslagen, en dat u eenmalig door een agent betast werd (CGVS p. 20), dient verder opgemerkt te worden dat er enkele kanttekeningen gemaakt dienen te worden bij de geloofwaardigheid hiervan. U had immers eerder zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal vermeld persoonlijk nooit problemen te hebben gehad met de Bosnische autoriteiten (verklaring CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.7, CGVS p. 9). Geconfronteerd met deze eerdere uitspraken, stelde u dat u veel vergeet (CGVS p. 21). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend gelet op de ernst van uw bewering betast te zijn door een agent. Wat er ook van zij, u kan geenszins concretiseren dat uw schoonfamilie iets met deze incidenten te maken zou hebben. U weet namelijk zelf niet om welke reden uw schoonfamilie hier achter zou zitten en baseert u louter op het feit dat uw schoonfamilie al 20 jaar tegen jullie relatie is (CGVS p. 20). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat, gesteld dat u effectief betast zou zijn en uw partner effectief mishandeld zou zijn door de Bosnische politie, deze feiten dateren van jaren voor uw laatste vertrek naar Frankrijk en dat deze feiten u er niet van weerhielden nog jarenlang in Bosnië te verblijven (CGVS p. 20). Daarenboven blijkt uit de hierboven

reeds geciteerde informatie dat wangedrag van functionarissen niet gedoogd worden en er verschillende diensten opgericht zijn om dergelijke praktijken aan te klagen, het geen u niet gedaan heeft (CGVS p. 20-21). U bracht immers nooit de interne controledienst of bij de Ombudsman op de hoogte van de door u ondergane feiten."

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het geven van een beperkte lezing van de motieven en het uiten van de algemene kritiek dat onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd. De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in beginsel rust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas. Het is de taak van verzoekster om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

De Raad besluit dat verzoeksters' verweer niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.3. Uit niets blijkt dat er heden in Bosnië-Herzegovina een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië-Herzegovina."

4.2. In zijn verzoekschrift zet verzoeker met verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud uiteen dat hijzelf het slachtoffer werd van gewelddaden uitgaande van zijn vader en dat zijn moeder zich hiervan tot op vandaag niet bewust is.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoeker opgenomen in het administratief dossier blijkt dat hij in zijn antwoord op de vraag om alle redenen voor zijn asielaanvraag zo gedetailleerd mogelijk en chronologisch uiteen te zetten (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) de problematiek zijnde dat hijzelf gewelddaden uitgaande van zijn vader onderging niet als dusdanig heeft opgegeven als reden voor zijn asielaanvraag.

De Raad stelt verder echter hoe dan ook vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië-Herzegovina voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift onder meer de patriarchale samenleving, zijn leeftijd en moeilijke jeugd aan, doch hij kan zich hierachter niet verschuilen, noch overtuigen dat hij, nu hij meerderjarig is, geen beroep zou kunnen doen op alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming. In dit kader en waar verzoeker verwijst naar de bijzonder ernstige daden van huiselijk geweld tegenover zijn moeder, benadrukt de Raad dat, zoals eveneens hoger uiteengezet, in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoeker zijn moeder wel degelijk beroep kon doen op de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina en dat deze wel degelijk actie ondernamen.

Vervolgens hekelt verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Ook wat betreft de bewering van A. dat hij onder een brug door agenten geslagen werd en gedwongen werd toe te geven dat hij de diefstal had gepleegd (CGVS A. p. 7), dienen enkele ernstige kanttekeningen gemaakt te worden. Zo is het uiterst merkwaardig dat A. hierover niets vertelde tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS A. ingevuld bij de DVZ vraag 3.7).

Geconfronteerd met deze lacune, stelde A. dat hij zelf ook niet wist waarom hij het niet verteld had en dat hij het wou houden voor het meer uitgebreide interview (CGVS Al. p. 12). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang alle belangrijke elementen aangaande zijn verzoek aan de bevoegde instanties meedeelt. Dat uw zoon een dermate belangrijk element als mishandelingen van de politie niet van bij eerste instantie aanhaalde, haalt de geloofwaardigheid ervan dan ook onderuit, temeer daar hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog letterlijk gevraagd werd of hij ooit problemen had met uw autoriteiten en hij daar negatief op antwoordde. Daarenboven zijn jullie verklaringen hierover niet eensluidend. Waar u immers verklaarde dat uw zoon u zei u geen zorgen te maken en dat hij niet geslagen werd door de politie, maar u het wel vermoedde (CGVS p. 10), beweerde A. zelf dat hij u wel vertelde dat hij geslagen werd door de politie toen jullie nog in Bosnië waren (CGVS A. p. 9). Bovendien beweerde A. dat hij bewijzen had van zijn verwondingen na het optreden van de politie. Hij zou namelijk gehospitaliseerd zijn en documenten van het ziekenhuis hebben, die bij uw zus Z. in Bosnië liggen. Ofschoon A. gevraagd werd deze documenten te bezorgen (CGVS A. p. 9, 13), ontving het Commissariaat-generaal tot op heden geen enkel begin van bewijs van de slagen die hij van de politie zou hebben gekregen. Gelet op al het bovenstaande kan aan de bewering dat A. door de politieagenten in Bosnië geslagen werd, geen enkel geloof gehecht worden. Betreffende de verklaringen van u en uw zoon A. dat hij onterecht beschuldigd werd van diefstal (CGVS p. 10, CGVS A. p. 7) dient verder opgemerkt te worden dat jullie in plaats van de normale gerechtelijke procedure af te wachten, vertrokken zijn naar Frankrijk (CGVS p. 10). De procedure voor internationale bescherming is evenwel niet bestemd om een lopende gerechtelijke procedure met een eventuele veroordeling in het land van herkomst te ontlopen. Er zijn wat dit betreft geen redenen om aan te nemen dat in uw zoons geval de vigerende administratieve en wetgevende bepalingen die in Bosnië-Herzegovina van kracht zijn, niet correct zouden worden toegepast of dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de Bosnische gerechtsmodaliteiten om een eerlijke procedure te garanderen. Hoe dan ook is dit een motief van louter gemeenrechtelijke aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming."

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo volledig en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, zeker over feiten en gebeurtenissen die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben. Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zeer weinig vragen zouden zijn gesteld over zijn problemen in geval van terugkeer naar Bosnië, beklemtoont de Raad dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt zelf spontaan en zo spoedig mogelijk alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zo volledig mogelijk aan te reiken. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vaststellingen doorheen een algemeen betoog te verschonen onder meer door te verwijzen naar de verklaring van zijn moeder dat verzoeker haar daarover niets wilde vertellen, zijn standpunt te formuleren dat zij niet zou liegen verwijzende naar haar toestand, evenals dat zij vergeetachtig is en het vastgestelde te minimaliseren tot een "kleine tegenstrijdigheid", doch hij kan hiermee niet overtuigen. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog, doch hij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt het risico te lopen te worden berecht en gearresteerd voor feiten die hij niet heeft begaan, gaat hij voorbij aan volgende motieven waaraan hij evenmin slaagt afbreuk te doen: "Betreffende de verklaringen van u en uw zoon A. dat hij onterecht beschuldigd werd van diefstal (CGVS p. 10, CGVS A. p. 7) dient verder opgemerkt te worden dat jullie in plaats van de normale gerechtelijke procedure af te wachten, vertrokken zijn naar Frankrijk (CGVS p. 10). De procedure voor internationale bescherming is evenwel niet bestemd om een lopende gerechtelijke procedure met een eventuele veroordeling in het land van herkomst te ontlopen. Er zijn wat dit betreft geen redenen om aan te nemen dat in uw zoons geval de vigerende administratieve en wetgevende bepalingen die in Bosnië-Herzegovina van kracht zijn, niet correct zouden worden toegepast of dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de Bosnische gerechtsmodaliteiten om een eerlijke procedure te garanderen. Hoe dan ook is dit een motief van louter gemeenrechtelijke aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming."

Verzoeker tracht verder de beschermingsmodaliteiten in Bosnië-Herzegovina en de genomen initiatieven uitgebreid te bekritisieren waarbij hij onder meer verwijst naar de aanwezigheid van corruptie, een gebrek aan vertrouwen en op algemene wijze de doeltreffendheid in vraag stelt. Hij slaagt er echter niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn, en dat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. In dit kader en waar verzoeker voor het overige doorheen zijn betoog verwijst naar en citeert uit algemene informatie, beklemtoint de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker (en/of zijn moeder) in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. Uit niets blijkt dat er heden in Bosnië-Herzegovina een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië-Herzegovina."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij haar moeder bij monde van haar raadvrouw aan dat de verzoekende partij en haar moeder het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Betreffende de verzoekende partij wordt erop gewezen dat zij niet de hulp van de politie durfde of zal durven inroepen om bescherming te zoeken. De verzoekende partij haar moeder stelt tevens dat de verzoekende partij bovendien slechts zeer kort werd gehoord. Verder wijst de raadvrouw erop dat de verzoekende partij haar moeder zeer kwetsbaar is en bovendien behoort tot een Rom-gemeenschap die in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer is van racisme en een gebrek aan bescherming.

4.1. Waar de verzoekende partij haar moeder ter terechtzitting bij monde van haar raadvrouw aanvoert dat de verzoekende partij en haar moeder het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, dat de verzoekende partij haar moeder zeer kwetsbaar is en bovendien behoort tot een Rom-gemeenschap die in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer is van racisme en een gebrek aan bescherming, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naar zijn arrest 264 955 van 6 december 2021 betreffende de moeder van de verzoekende partij waarin hieromtrent werd geoordeeld als volgt:

“4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting bij monde van haar raadvrouw aanvoert dat zij en haar zoon het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, dat zij zeer kwetsbaar is en bovendien behoort tot een Rom-gemeenschap die in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer is van racisme en een gebrek aan bescherming, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar kwetsbaarheid en de psychologische problemen waaraan zij lijdt, en waar zij stelt zich geblokkeerd te voelen en veel te vergeten, uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Er wordt vastgesteld: “Uit uw verklaringen en de door u neergelegde doktersattesten, blijkt immers dat uw psychologische toestand fragiel is en dat u last heeft van slapeloosheid en vermoeidheid. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er zowel bij de vraagstelling als bij de beoordeling van de elementen in uw dossier rekening gehouden met uw psychologische toestand. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Verzoekster brengt geen elementen aan die aantonen dat andere maatregelen nodig of nuttig waren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar Roma-afkomst, uiteenzet niet naar school te zijn geweest en niet te kunnen lezen of schrijven merkt de Raad nog op dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat iedere verzoeker zich tijdens de gehoren blootstelt aan een zekere vorm van stress. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt, noch dat de beperkte scholingsgraad dit zou verhinderd hebben of dat zij nood had aan andere specifieke steunmaatregelen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. Verzoekster geef in haar verzoekschrift een uiteenzetting van haar vrees en de feiten die naar haar mening door het Commissariaat-generaal niet worden betwist. Zij meent tevens dat er geen twijfel bestaat dat haar echtgenoot haar zal vinden als ze terugkeert naar Bosnië en zij verwijst naar zijn psychiatrische problematiek. De Raad benadrukt echter samen met de commissaris-generaal dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast dat verzoekster in gebreke blijft. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoekster voor haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of, in het geval van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: “U stelde dan wel dat de politie in Bosnië-Herzegovina u niet zou kunnen helpen (CGVS p. 7, 19), dat de politie in Bosnië-Herzegovina niet werkt zoals in Europa en dat in Bosnië-Herzegovina een man met zijn echtgenote mag doen wat hij wil (CGVS p. 19), deze stellingen kan u niet hard maken. Verschillende elementen in uw verklaringen wijzen immers op een degelijk optreden van de politie. Zo pakte de politie van Kakanje uw echtgenoot verschillende malen op (CGVS p. 14). U werd onder politiebegeleiding naar de woning van uw zus gebracht (CGVS p. 12). Wanneer u zich tekort gedaan voelde door de politie van Kakanje, ging u naar de politie van Zenica. Daar werd u verder begeleid en naar het vluchthuis Medica gebracht (CGVS p. 12, 14). Nadien hebben de mensen van het vluchthuis opnieuw contact opgenomen met de politie van Kakanje op klacht in te dienen tegen

uw echtgenoot (CGVS p. 15). U weet niet of er nadien een onderzoek gestart is tegen uw man en heeft hier evenmin nog naar geïnformeerd in het vluchthuis (ibidem). Nadat u op vrijwillige basis het centrum vroegtijdig verliet en introk bij uw zus, bent u bij de sociale dienst gegaan, waar er gesproken werd van een contactverbod voor uw echtgenoot. U weet evenwel niet of dit verbod er effectief gekomen is en heeft hier niet verder naar geïnformeerd (CGVS p. 16-17, 19). Wel dient opgemerkt te worden dat, bij de eenmalige poging van uw echtgenoot om u te benaderen in periode na uw verblijf in het vluchthuis en voor uw vertrek naar Frankrijk, hij meteen afdroop toen uw zus dreigde de politie erbij te halen (CGVS p. 16). Uw bewering dat de politie in Kakanje u niet geholpen heeft omdat uw schoonfamilie ze omkocht (CGVS p. 17), is in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook niet ernstig. Daarenboven kan u deze bewering niet concretiseren en baseert u dit louter op het feit dat uw schoonfamilie van in het begin tegen jullie relatie was (ibidem). Tot slot kan nog gewezen worden op het feit dat, hoewel volgens de beschikbare informatie in Bosnië kosteloze rechtsbijstand voorhanden is, u nooit beroep deed op een advocaat om uw mogelijkheden te bekijken (CGVS p. 16). Wat betreft uw verklaring geen vertrouwen te hebben in de Bosnische politie in verband met het vertrek van uw dochter naar Duitsland (CGVS p. 7), dient verder opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal daaromtrent evenmin inziet in welk opzicht de politie tekort geschoten heeft. De politie heeft immers na melding van haar ontvoering haar opgespoord en naar een jongerentehuis gebracht (CGVS p. 7). Dat u uiteindelijk een formulier ondertekende waarin toestemming gegeven werd om uw dochter naar Duitsland te laten vertrekken (ibidem), kan bezwaarlijk onderschrijven dat de Bosnische autoriteiten tekortschoten betreffende de bescherming van uw dochter. Al bovenstaande in acht genomen, dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen objectieve redenen zijn om aan te nemen dat de politie van Kakanje niet naar behoren optrad, en dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u bij verschillende beschermingsmodaliteiten, met name de politie van Zenica, het vluchthuis Medica, en de sociale dienst, terecht kon met uw problematiek."

Door in haar verzoekschrift te betogen dat haar bijzonder profiel, dat zij omschrijft als een zeer kwetsbare, analfabete vrouw zonder financiële middelen van Roma-afkomst, niet werd onderzocht of in aanmerking werd genomen om te beoordelen of zij in de praktijk door de nationale autoriteiten zou kunnen worden beschermd, gaat zij voorbij aan en slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat zij reeds gebruik kon maken van verschillende beschermingsmodaliteiten. Zij geeft haar visie op het vastgestelde geïllustreerd met citaten uit haar verklaringen en zij tracht haar gebrek aan interesse in de opvolging van de klacht en het gebrek aan raadplegen van een pro deo advocaat te verschonen, evenals de ondernomen acties te minimaliseren waarin zij niet slaagt. Door telkenmale te pogen de ondernomen acties als onvoldoende of als eenmalig feit te bestempelen, de beschermingsmogelijkheden tegen huiselijk geweld op algemene wijze te bekritisieren waarbij zij dit kracht tracht bij te zetten door te verwijzen naar haar profiel en (Roma-)afkomst, kan verzoekster niet overtuigen, noch de vaststellingen in een ander daglicht stellen. Hierdoor slaagt zij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal onderuit te halen.

Verzoekster neemt doorheen haar betoog de beschermingsmogelijkheden in Bosnië-Herzegovina op de korrel, doch zij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de politie en andere (hulp)organisaties in Bosnië-Herzegovina. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoeksters verklaringen, de ondernomen acties en de door haar voorgelegde documenten. Evenmin kan zij zich verschuilen achter haar status als vrouw, haar Roma-afkomst, haar sociaal-economische situatie en het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten. De Raad wijst er in dit kader eveneens op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster voert een algemeen betoog met verwijzingen naar haar verklaringen zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Wat dit betreft en eveneens voor het overige, volstaat een loutere verwijzing naar en het voegen van algemene rapporten en artikelen aan haar verzoekschrift niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende

verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster komt dan ook niet verder dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de motieven in een poging de ondernomen acties als onvoldoende te laten aanzien of in een ander daglicht te stellen. Haar betoog werpt echter geen ander licht op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat zij wel degelijk beroep kon doen op de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina en dat deze wel degelijk actie ondernamen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn, en dat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij komt dan ook niet verder dan het voeren van een algemeen betoog waarin zij eerder ingeroepen elementen herhaalt, doch dit zonder enige concretisering, laat staan dat zij een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking biedt. Zij slaagt er hiermee dan ook niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of, in het geval van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige autoriteiten. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de verzoekende partij haar verwijzing naar haar kwetsbaarheid en haar stelling dat zij behoort tot een Rom-gemeenschap die in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer is van racisme. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat ook met deze elementen rekening werd gehouden en hierop een antwoord werd geboden. Eveneens betreffende deze elementen beperkt de verzoekende partij zich tot een algemeen herhalend betoog zonder dat zij op deze gronden in concreto ingaat, laat staan dat zij erin slaagt er afbreuk aan te doen. Kortom, de verzoekende partij toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert."

4.2. Waar betreffende de verzoekende partij erop wordt gewezen dat zij niet de hulp van de politie durfde of zal durven inroepen om bescherming te zoeken, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

"4.2. In zijn verzoekschrift zet verzoeker met verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud uiteen dat hijzelf het slachtoffer werd van gewelddaden uitgaande van zijn vader en dat zijn moeder zich hiervan tot op vandaag niet bewust is.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoeker opgenomen in het administratief dossier blijkt dat hij in zijn antwoord op de vraag om alle redenen voor zijn asielaanvraag zo gedetailleerd mogelijk en chronologisch uiteen te zetten (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) de problematiek zijnde dat hijzelf gewelddaden uitgaande van zijn vader onderging niet als dusdanig heeft opgegeven als reden voor zijn asielaanvraag.

De Raad stelt verder echter hoe dan ook vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië-Herzegovina voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift onder meer de patriarchale samenleving, zijn leeftijd en moeilijke jeugd aan, doch hij kan zich hierachter niet verschuilen, noch overtuigen dat hij, nu hij meerderjarig is, geen beroep zou kunnen doen op alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming. In dit kader en waar verzoeker verwijst naar de bijzonder ernstige daden van huiselijk geweld tegenover zijn moeder, benadrukt de Raad dat, zoals eveneens hoger uiteengezet, in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoeker zijn moeder wel degelijk beroep kon doen op de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina en dat deze wel degelijk actie ondernamen.

Vervolgens hekelt verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Ook wat betreft de bewering van A. dat hij onder een brug door agenten geslagen werd en gedwongen werd toe te geven dat hij de diefstal had gepleegd (CGVS A. p. 7), dienen enkele ernstige kanttekeningen gemaakt te worden. Zo is het uiterst merkwaardig dat A. hierover niets vertelde tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS A. ingevuld bij de DVZ vraag 3.7). Geconfronteerd met deze lacune, stelde A. dat hij zelf ook niet wist waarom hij het niet verteld had en dat hij het wou houden voor het meer uitgebreide interview (CGVS Al. p. 12). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang alle belangrijke elementen aangaande zijn verzoek aan de bevoegde instanties meedeelt. Dat uw zoon een dermate belangrijk element als mishandelingen van de politie niet van bij eerste instantie aanhaalde, haalt de geloofwaardigheid ervan dan ook onderuit, temeer daar hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog letterlijk gevraagd werd of hij ooit problemen had met uw autoriteiten en hij daar negatief op antwoordde. Daarenboven zijn jullie verklaringen hierover niet eensluidend. Waar u immers verklaarde dat uw zoon u zei u geen zorgen te maken en dat hij niet geslagen werd door de politie, maar u het wel vermoedde (CGVS p. 10), beweerde A. zelf dat hij u wel vertelde dat hij geslagen werd door de politie toen jullie nog in Bosnië waren (CGVS A. p. 9). Bovendien beweerde A. dat hij bewijzen had van zijn verwondingen na het optreden van de politie. Hij zou namelijk gehospitaliseerd zijn en documenten van het ziekenhuis hebben, die bij uw zus Z. in Bosnië liggen. Ofschoon A. gevraagd werd deze documenten te bezorgen (CGVS A. p. 9, 13), ontving het Commissariaat-generaal tot op heden geen enkel begin van bewijs van de slagen die hij van de politie zou hebben gekregen. Gelet op al het bovenstaande kan aan de bewering dat A. door de politieagenten in Bosnië geslagen werd, geen enkel geloof gehecht worden. Betreffende de verklaringen van u en uw zoon A. dat hij onterecht beschuldigd werd van diefstal (CGVS p. 10, CGVS A. p. 7) dient verder opgemerkt te worden dat jullie in plaats van de normale gerechtelijke procedure af te wachten, vertrokken zijn naar Frankrijk (CGVS p. 10). De procedure voor internationale bescherming is evenwel niet bestemd om een lopende gerechtelijke procedure met een eventuele veroordeling in het land van herkomst te ontlopen. Er zijn wat dit betreft geen redenen om aan te nemen dat in uw zoons geval de vigerende administratieve en wetgevende bepalingen die in Bosnië-Herzegovina van kracht zijn, niet correct zouden worden toegepast of dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de Bosnische rechtsmodaliteiten om een eerlijke procedure te garanderen. Hoe dan ook is dit een motief van louter gemeenrechtelijke aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming."

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo volledig en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, zeker over feiten en gebeurtenissen die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben. Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zeer weinig vragen zouden zijn gesteld over zijn problemen in geval van terugkeer naar Bosnië, beklemtoont de Raad dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt zelf spontaan en zo spoedig mogelijk alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zo volledig mogelijk aan te reiken. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vaststellingen doorheen een algemeen betoog te verschonen onder meer door te verwijzen naar de verklaring van zijn moeder dat verzoeker haar daarover niets wilde vertellen, zijn standpunt te formuleren dat zij niet zou liegen verwijzende naar haar toestand, evenals dat zij

vergeetachtig is en het vastgestelde te minimaliseren tot een "kleine tegenstrijdigheid", doch hij kan hiermee niet overtuigen. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog, doch hij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt het risico te lopen te worden berecht en gearresteerd voor feiten die hij niet heeft begaan, gaat hij voorbij aan volgende motieven waaraan hij evenmin slaagt afbreuk te doen: "Betreffende de verklaringen van u en uw zoon A. dat hij onterecht beschuldigd werd van diefstal (CGVS p. 10, CGVS A. p. 7) dient verder opgemerkt te worden dat jullie in plaats van de normale gerechtelijke procedure af te wachten, vertrokken zijn naar Frankrijk (CGVS p. 10). De procedure voor internationale bescherming is evenwel niet bestemd om een lopende gerechtelijke procedure met een eventuele veroordeling in het land van herkomst te ontlopen. Er zijn wat dit betreft geen redenen om aan te nemen dat in uw zoons geval de vigerende administratieve en wetgevende bepalingen die in Bosnië-Herzegovina van kracht zijn, niet correct zouden worden toegepast of dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de Bosnische rechtsmodaliteiten om een eerlijke procedure te garanderen. Hoe dan ook is dit een motief van louter gemeenrechtelijke aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming."

Verzoeker tracht verder de beschermingsmodaliteiten in Bosnië-Herzegovina en de genomen initiatieven uitgebreid te bekritisieren waarbij hij onder meer verwijst naar de aanwezigheid van corruptie, een gebrek aan vertrouwen en op algemene wijze de doeltreffendheid in vraag stelt. Hij slaagt er echter niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn, en dat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. In dit kader en waar verzoeker voor het overige doorheen zijn betoog verwijst naar en citeert uit algemene informatie, beklemt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker (en/of zijn moeder) in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij komt ter terechtzitting niet verder dan het voeren van een algemeen betoog. Zij concretiseert haar betoog echter niet en zij brengt dit evenmin op afdoende wijze in verband met de gronden van voormelde beschikking waarop zij aldus geen antwoord biedt. Zij slaagt er hiermee dan ook niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen.

4.3. Waar ter terechtzitting nog wordt gesteld dat dat de verzoekende partij bovendien slechts zeer kort werd gehoord, benadrukt de Raad vooreerst:

"De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo volledig en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, zeker over feiten en gebeurtenissen die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben. Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zeer weinig vragen zouden zijn gesteld over zijn problemen in geval van terugkeer naar Bosnië, beklemt de Raad dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt zelf spontaan en zo spoedig mogelijk alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zo volledig mogelijk aan te reiken. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vaststellingen doorheen een algemeen betoog te verschonen onder meer door te verwijzen naar de verklaring van zijn moeder dat verzoeker haar daarover niets wilde vertellen, zijn standpunt te formuleren dat zij niet zou liegen verwijzende naar haar toestand, evenals dat zij vergeetachtig is en het vastgestelde te minimaliseren tot een "kleine tegenstrijdigheid", doch hij kan hiermee niet overtuigen. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog, doch hij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal." (eigen onderlijning).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat het antwoord van de verzoekende partij "Ja." luidde op de vraag "Heeft u mij vandaag alle redenen kunnen vertellen waarom u asiel aanvraagt?", op de vraag "Wilt

u nog iets toevoegen aan uw relaas?" antwoordde de verzoekende partij *"Ik heb niets."*. (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 13).

Bijgevolg blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende opmerkingen te formuleren. Indien zij de mening was toegedaan dat zij niet voldoende tijd heeft gehad om haar asielrelaas uit de doeken te doen, was het haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. De verzoekende partij heeft dit nagelaten. De kritiek dat de verzoekende partij slechts zeer kort zou zijn gehoord, kan dan ook niet worden gevolgd.

4.4. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië-Herzegovina.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS